

РЕШЕНИЕ

№ 15031

гр. София, 02.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 24.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **477** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

М. А. К. – гражданин на С. е оспорил издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 12699/04.12.2024 г., с което на чужденеца е отказана международна закрила.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява и поддържа жалбата си, с която се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на оспореното решение. Потвърждава желанието си да получи закрила и да живее в РБ. Не представя писмени доказателства.

Ответникът –председател на Държавна агенция за бежанците, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата; представя актуална справка за С., от 14.03.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ - ДАБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържанието на оспорваното решение и доводите на страните, приема следното. Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество.

М. А. К. – гражданин на С., етническа принадлежност - арабин, вероизповедание – мюсюлманин, семейно положение – женен е подал молба за международна закрила на 02.09.2024 г., пред РПЦ – С., като е декларирал дата на раждане 10.03.1988 г., в [населено място], Област Х. - С.. Заявил е по време на проведеното интервю, че: от 2012 г., до 2015 г. работил в Л.; от 2015 г. е живял в Джараблус, Област Х., но през 2024 г. се преместил в А., където имало възможност да работи и където понастоящем са съпругата и децата му; напуснал страната си в началото на м. 08.2024 г. към Турция, където останал 17 дни, а на 20.08.2024 г.преминал в Р. България; служил в Армията

през периода от 2007 г., до 2009 г., в [населено място]; не е имал проблеми в страната си, поради етническата му принадлежност или изповяданата религия, не е членувал в политически партии, не е осъждан.

С процесното Решение № 12669/04.12.2024 г. председателят на ДАБ е обсъдил описаните по – горе твърдения на чужденеца, оценявайки ги включително с информацията за положението в С., съдържаща се в цитирани справки от Дирекция „Международна дейност“, при ДАБ, от 2024 г., вкл. за Област Х.. Решението съдържа анализ и мотиви за липса на основания, както за предоставяне статут на бежанец, така и на хуманитарен статут, с оглед на което е отхвърлена молбата за закрила.

Настоящият състав на Административен съд София – град приема, че оспорваното решение на председателя на ДАБ е правилно и законосъобразно.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в С. жалбоподателят М. А. К. не е бил подложен на преследване и не е бил обект на негативно отношение. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне статут на бежанец.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства.

Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, от 13.12.2011 г., „относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила“](#). Чл. 15 (букви „а“, „б“, „в“) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за

международна закрила.

Мотивирани и съответстващи на материалноправните норми на ЗУБ са изводите, че причините, изтъкнати от търсеция закрила са неоснователни, с оглед предоставяне на хуманитарен статут. Ответникът е възпроизвел подробно и обсъдил текстове от справките за С., мотивирайки извод за липса на „безогледно насилие“ и на конфликт, обосноваващ приложението на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, както и за това, че чужденецът може необезпокоявано да се завърне в страната си. Председателят на ДАБ е възпроизвел, коментирал и отчел съдържанието на официалните справки за положението в С., приемайки липса на повсеместно „безогледно насилие“. Търсецият закрила не сочи данни, които да бъдат интерпретирани като състояние на реална опасност, насочена пряко към личността му, от страна на субекти по чл. 9, ал. 2 ЗУБ. Не се установява и ниво на безогледно насилие в С. към настоящия момент. Съществуването на въоръжен конфликт е необходимо, но не достатъчно условие да бъде прието и по отношение на жалбоподателя наличие на „тежки посегателства“, по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, като възможност да му бъде предоставена на това основание субсидиарна закрила. Съществуването на въоръжен вътрешен конфликт може да доведе до предоставяне на субсидиарна закрила, само когато сблъсъците между редовните въоръжени сили на дадена държава и една или повече въоръжени групи или между две или повече въоръжени групи бъдат приети, по изключение, за поражаващи тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила, тъй като степента на безогледно насилие, която ги характеризира, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи (диспозитива по дело С-465/07 на СЕС).

Новопредставената от ответника Справка, рег. № МД-02-159/14.03.2025 г. сочи, че: според бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН, от 7 март 2025 г. към 6 март 2025 г. около 301 967 души са се завърнали в С. през съседни държави от началото на декември 2024 г. – Турция, Л., Й., И. и Е., както и лица извън посочения регион, които също се завръщат; ново, широкомащабно проучване на намеренията, проведено от ВКБООН, REACH и Клъстера за координация и управление на лагери: един милион вътрешно разселени лица, живеещи в лагери и обекти в С. С. възнамеряват да се завърнат в районите си на произход, в рамките на една година, 600 000 от тях дори преди края на лятото; освен това, считано от 27 ноември 2024 г. и въз основа на най-новите данни на ВКБООН и О., от 26.02. 2025 г. 885 294 вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си; има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица, като има инициативи за възстановяване на повредени домове, разпределение на селскостопански субсидии, подкрепа на образованието и други; в статия на BBC News, от 09.03.2025 г. се посочва, че временният лидер на С. А. ал Ш. обещава да потърси отговорност на всеки, замесен в нараняване на цивилни; на 02.03.2025 г., съгласно изявление на сирийското президентство новите власти в С. обявяват сформирането на седемчленен комитет за изготвяне на конституционна харта за управление на прехода към демокрация; президентството обявява сформирането на „комисия от експерти“, включваща и две жени, натоварена с изготвянето на „конституционната декларация, която регулира преходната фаза“ в С.. Доколкото личната бежанска история на жалбоподателя не съдържа данни, сочещи на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, по отношение на него не са налице основанията по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 84 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти}

състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от М. А. К.– гражданин на С., против издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 12699/04.12.2024 г., с което на чужденеца е отказана международна закрила.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: